

sekuntien päästä uudestaan laskevalla intonaatiolla saapuessamme kotiasemalleni. Tällaisessa vanhassa metrossa vaunun ovi pitää avata itse pienen puolikaaren muotoisesta metallisesta kahvasta, ja niin ovet lonksahtavat auki. Kävelen portaat ylös maan tasalle samalla kun hiukseni hulmuavat dramaattisesti metron sisäänkäynnin tuottaman tuulitunnelin ansiosta.

Kävelen loppumatkan koitiin ja totean, että olen jo nyt unohtanut sen Schönbergin finaalisia toistuvan melodianpätkän, joka tuntui niin tarttuvalta vielä hetki sitten. Muistaakseni se soi vielä päässäni metromatkani Largo e pianissimo -osan aikana. Olin onnessani siitä, että kerrankin Schönbergin kappaleesta jäi jokin melodia soimaan päähän, koska niin ei ole vielä koskaan ennen tapahtunut. No, nyt se melodia on jo kadoksissa, toisin kuin tämän illan konsertti- ja metromatkakokemuksen synnyttämät ajatukset, tunteet ja muistot. Pariisissa voisi kylä käydä konsertissa toistekin. Ensi kertaan siis! *À plus!*

Elle Palmu

Taiteen juhla – vai keisarin uudet vaatteet?

Taideyliopiston promootion juhlakonsertti Musiikkitalolla 16.8.2024

Angelica Begazo, dramaturgia; Siim Maaten, ohjaus; Jin Oh, sävellys ja äänisuunnittelu; Siina Suutarinen, laulu; Mikko Anttila, vibrafonti; Tuomo Purhonen, kontrabasso; Marjukka Savolainen, tanssi; Lotta Hurnanen, videoteos; Maria Saivosalmi, koreografia; Pangosmos collective +; tanssitaiteen koulutusohjelman opiskelijat

Taideyliopiston kaikkien aikojen toisen maisteri- ja tohtoripromootion juhla-konsertti oli nimetty Taiteen juhlaksi, ja sen alaotsikkona oli monikielinen ja -merkityksinen *Harvest – Hetki – Överflöd*. Juhlaesityksen tekijät oli koottu Taideyliopiston kaikista kolmesta akatemiasta, eli Kuvataideakatemiasta, Sibelius-Akatemiasta ja Teatterikorkeakoulusta

Tapahtuman käsiohjelma nosti odotukset korkealle mainostaessaan heti alkuun, että musiikillinen kokemus tulee olemaan ”mukaansatempaava” ja ”liikuttava”. Esityksen aihe oli kuitenkin hämmentävä ottaen huomioon, että

promootiossa juhlittiin Taideyliopiston valmistuneita maiistereita ja tohtoreita. Esityksessä nimittäin seurattiin Helsinkiin muuttaneen aloittelevan taiteilijan, Ilon, elämää ja sen oli määrä ”kiteyttää, millaista on tuntee ahdistusta, kun tavoittelee itsepintaisesti perimmäisiä päämääriään tulevaisuuden ollessa epävarma”. Taiteilijaa ympäröivää maailmaa puolestaan kuvattiin sanoilla ”musertava” ja ”arvaamaton”. Kieltämättä outoja teemoja, jos tarkoitus oli luoda kohottava tunnelma kerran kuudessa vuodessa järjestettävälle eksklusiiviselle tapahtumalle, jossa Taideyliopisto pääsee esittelemään parasta osaamistaan! Lippu oli joka tapauksessa hankittu, joten istuin paikalleni odottamaan, mitä tuleman pitää.

Esityksen avasi käsiohjelmassa vain ”Jazz ensemblenä” mainittu ryhmä, jonka notkeääninen laulaja **Siina Suutarinen** aloitti musiikillisen tarinan kerronnan – mutta minkä ihmeen takia englanniksi, kun niin esiintyjistä kuin juhlaesitänkin valtaosa oli suomenkielisiä? Käsiohjelmassa ei ollut librettoa, enkä nähnyt myöskään tekstitystä salissa. Musiikki sinänsä oli miellyttävää loungea. Pian lavalle ilmestyi pääroolin (Ilo) tanssija **Marjukka Savolainen**. Lavalla seikkaili myös

pikkutakki, jonka merkitystä en täysin ymmärtänyt. Edustiko se kenties muuttia, johon nuori taiteilija yritettiin pakottaa?

Esityksen jatkuessa eteemme konttasi pienissä ryhmissä lisää hahmoja (tanssitaiteen opiskelijat), jotka asettuivat lojumaan lavalle ihmislajissa. Useilla lisämuusikoilla vahvistettu Pangosmos ensemble soitti ensin osuuksiaan salin parvilta, kunnes sekin kokoon-tui puolikaareen lavalle. Myös äänitteeltä tulevaa musiikkia käytettiin runsaasti, ja sen äänenvoimakkuus oli ajoittain häiritsevän kova.

Tapahtumat etenivät käsitämättömästi lavalle kokoon-tuneiden tanssijoiden lopulta riehaantuessa villiin tanssiin, jossa jokainen vääntelehtivä keho tuntui huutavan ”katso minua!”. Itsensä uuvuttaneiden tanssijoiden jälleen kontattua pois lavalta sali pimeni ja seuraavan kuuden minuutin ajan meidät vangittiin katsomaan **Lotta Hurnasen** videotaide-teosta *a field of stones, a handful of seeds* (jälleen englantia – miksi?) täydessä hiljaisuudessa, jota katkoi vain yleisössä istuneiden professoreiden ajoittainen haukottelu. Tässä vaiheessa seuralaiseni alkoi saada päänsärkyä teoksen kirkkaista välväkyistä valoista – niistä olisi

ollut kohteliasta varoittaa käsiohjelmassa ja ennen esitystä.

Videoteoksen jälkeen tanssijat palasivat lavalle ja alkoivat juosta Pangosmos ensemblen ympäri villissä pyörteessä, teeskennellen soittavansa trumpetteja ja haitareita musii-kin noustessa kohti jonkinlais-ta huipennusta. Jazz ensemble pääsi lopuksi myös ääneen luoden teokselle kehysmuodon. Esitys oli kestänyt vain reilun tunnin, mutta sen päämäärätömyys sai sen tuntumaan paljon pidemmältä.

Teosta kuunnelleiden muusikkokollegojen kasvot kuvasivat jälkikäteen hämmenny-neisyyttä ja huvittuneisuutta. Oliko tämä todellakin parasta, mitä Taideyliopisto saattoi tar-jota? Liput ostanutta yleisöä oli peräti ohjeistettu pukeu-tumaan tummaan pukuun tai värilliseen juhlavaan asuun tilaisuuden arvokkuuden vuoksi, mutta arvokkuus oli tästä monitaiteisesta sillisalaatista kaukana. Mikä menetetty tilaisuus näyttää yleisölle jotain juhla-vaa, oivaltavaa ja virtuoosista promootion kunniaksi!

Konserttisaliosuuden jäl-keen ohjelma jatkui vielä läm-piössä, jossa pääsin nauttimaan muun muassa sopraano **Tanja Niemelän** ja pianisti **Jalmari Vilminkon** erinomaisista **Kuu-la-**, **Madetoja-** ja **Sibelius-**tul-

kinnoista. Esiintymistilanne oli kuitenkin haastava juhlaväen puheensorinan ja lasien kiliste-lyn vuoksi.

Taiteen juhla oli vain yksi osa Taideyliopiston toisen pro-mootion tapahtumia. Seuraa-vana päivänä vuorossa olivat promootioakti Musiikkitalol-la, ekumeeninen riemujuhla Temppeliaukion kirkossa ja vastaava maallinen tilaisuus Kulttuurikasarmilla sekä illal-listanssiaiset Vanhalla ylioppi-lastalolla. Se, että promootio-viikonlopun vaikuttavimman ja koskettavimman elämyksen tarjosi musiikillisesti erinomainen juhla jumalanpalvelus (mistä suuri kiitos kuuluu kirkkomusiikin professori **Timo Kiiskiselle**), sanoo kaiken tarvittavan siitä, mikä on perin-teen merkitys nykyihmiselle. Taiteen juhla esitteli meille kei-sarin uusia vaatteita – taidetta, jota täytyy selittää ja puolustaa korulausein, mutta joka yrityk-sestä huolimatta jättää kokijan-sa tyhjyyden tunteen valtaan. Mutta ehkä se oli tarkoituskin?

Sasha Mäkilä

